

Pes in mačka.

Veseloigra v 1 dejanji.

Prosto po franzoskem poslovenil

ZMAGOSLAV ERŽEN.

Izdalo in založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnila „Národna tiskarna“.

1876.

O s o b e.

Ferdinand, grof Sodenski.

Hermina, njegova žena.

Janez, sluga.

Elegantna soba. V pozadji glavna vrata. na desnej Ferdinandova, na levej Herminina soba.

Prvi prizor.

Janez (z lučjo v roci). Uže devet ura?! — No, gospoda je pa danes res precej kesna! Ob osmih sem bil pogrnl mizo, pa še zdaj nij nikogar domov. To drugače ne more biti, skregati sta se morala, kajti milostljivi gospod je bil danes tako nenavadno čmeren, tako čuden! Zjutraj je kar odšel, ne da bi, kar še nikoli nij zabil, pritisol svoje ljubeznjivej soprogi gorkega poljubka na rudeča ustica. Resnično zelo čudno! — In milostljiva gospa se je bila kar vsa spremenila, tako mrzla in enoglasna je; da, še celo prej, nego je šla po svojih opravkih, nij nič povprašala po svojem možu, kar je do današnjega dne vselej storila! — A ha, zdaj pa vem, medeni tedni so proč! No, saj so tudi dolgo trpeli, celo leto, prav res, celo večnost! A pri meni je bila druga, koj prvo jutro po poroki sem se bil skregal sè svojo ženo. Priganjal sem jo namreč, naj vstane ter gre kavo huhat za zajutrek in ta šmencana baba je rekla, da je to moja dolžnost. Beseda je dala besedo, iz: mojega ljubega Janezka je kmalu postal: osel,

tepec, spriden človek. A to je trpelo le malo časa. Janez je bil kmalu rudeč ko kuhan rak. Poljubil sem jo zadnjikrat, zraven jej pa tudi priložil gorko zaušnico za spomin na mojo ljubezen in še tisto uro sem jo zapustil. Toda zdaj le tiho! — slišim milostljivega gospoda.

Drugi prizor.

Grof Ferdinand. Prepriji.

Grof. Kako? Uže devet ura? Bes te plentaj! kako sem se zamudil. Žena bode menila, da sem to nalašč naredil — res, to bi bil dober povod za domači prepir. Žan, naznani gospej, da sem prišel domov in potem prinesi koj večerjo, kajti zelo sem lačen.

Janez. Milostljive gospe še nij doma.

Grof (na stran, nezadovoljno). Kako? Še nij doma? To je pač izvrstno. (Glasno.) Čuješ, Janez, saj poznaš Ulrika, kočijaža barona Krištanova . . . nocoj bode ta pripeljal meni prav lepega psa.

Janez (živahno). Bode li milostljivi gospod šel na lov?

Grof. Dozdeva se mi, da me hoče ta tepec še izpraševati! Slušaj in pazi na to, kar ti poročem.

Brž ko pride Ulrik in ti pripelje Diano, mi naznaniš . . .

J a n e z. Diano?

Grof. Da, tako se namreč imenuje ta žival. Ti ga koj pelješ v mojo sobo; (smehljaje, in tiho) o polunoči, razumeješ? O polunoči bodi pripravljen za odhod, prej nego zazori dan, hočeva oditi na lov.

J a n e z. Oj, kako lepo! A milostljiva gospa?! — —

Grof. Bedak! Ne zini mi več besedice, da te ne spodim. (Janez odide.) Milostljiva gospa, oh milostljiva gospa! Kak smeh bi bil po vsej rezidenci, ko bi se izvedelo, kam je despotizem ene ženske — in še zraven zakonske ženske — spravil prvega kavalirja v celej državi. Da bi ne smel več loviti! Jaz ki tako strasno ljubim lov! Žrtoval sem jej veliko, preveč, zavoljo nje sem moral poslati svoja prelepa psa Blaka in Medorja na kmete. Seveda je tudi ona odrekla svojim mačkam, tej najostudnejši živali celega sveta. Človek mora biti res ženska, da more take živali ljubiti! A kaj je to, da Hermine nij? Saj ve, kako mi je neprijetno, če večerja nij o pravem času na mizi! Ali se jej je morda pripetila kaka nesreča? Ali je to kaka nova zasramba, ali zato ne pride, da

bi me jezila? Da, prav taka mora biti! O ženske, ženske! (Odide v svojo sobo.)

Tretji prizor.

Janez (z drvi v naročji). Ali gospoda grofa nij več tukaj? In gospa so ravno kar prišli domov! — Oh, če bi ona vedela, da greva jutri na lov, ta bi uže izbila gospodu to neumno misel iz glave. Ravno tu je!

Četrty prizor.

Hermina. Janez.

Hermina (naglo vstopivši). Uže pol desetih?! Živa zabava pri mojej prijateljici je uzrok, da sem se zakasnila. Moj mož bode zelo hud; on ima res prav čuden značaj! No, pa ne de nič. Janez! ali je gospod grof uže doma?

Janez. Da, milostljivi gospod so ravno kar prišli.

Hermina (živo). Kako? stoprv zdaj?!

Janez. Pred četrty ure so prišli.

Hermina (na stran). Ne, to je res prav grdo in razdražljivo! (Glasno k Janezu.) Je uže dobro, le pojdi! Zdaj mi je vse jasno. On je meril na to, da me pusti čakati; znano mu je namreč, da meni nij nič ljubše nego natančnost! No, vsaj je bila natančnost do sedaj še zmerom največa čednost mojega moža. — Čednost? — Zdi se mi, da čednosti nema niti ene. Oh, kedo bi si bil mislil zdaj pred enim letom, ko sva se poročila, da bodo moje sanje tako hitro minule! Srečni časi, kako brzo ste izginoli! Solza mi pride v oči? Hitro jo hočem prikriti sè smehljanjem, da ne bode nehvaležnež vedel, da ga še ljubim. Uže prihaja — potajiti se moram, kajti njega bi gotovo zelo veselilo, videti me žalostno.

Peti prizor.

Grof Ferdinand. Hermina.

G r o f (na stran). Moja žena! Črez dolgo je vendar enkrat prišla. No, saj jej nečem pustiti veselja nad mojo čmernostjo! (Glasno.) Kakor se mi dozdeva, je bilo danes jako prijetno na promenadi.

Hermina. In ti si moral imeti zelo važne opravke?

Grof. Taka je. Toda zdaj bi bilo po mojem mnenji bolje, večerjati nego tratiti čas s takimi ničevnimi pogovori.

Hermína (na stran). Kaj? Niti z eno besedo se ne opraviči?! (Glasno.) Lepa hvala! jaz nijsem prav nič lačna (se vsede).

Grof (na stran). Uže vem, razjeziti me hoče, a to se jej ne bode posrečilo. (Glasno.) To mi je prav ljubo, velik kamen se mi je odvalil od srca.

Hermína. Kaj hočeš s tem reči?

Grof. No, kakor galanten plemenitaš bi moral v drugič jesti, da si bi to bilo želodcu na kvar.

Hermína (naglo vstane). Kaj? Ti si vedel, da te jaz čakam doma in si vendar drugod večerjal.

Grof. Pa — saj ti tudi nijsi čakala — in skoro bi stavil, da si tudi uže . . .

Hermína (na stran). Naj le ostane pri tem mnenji! (Sedši glasno.) Uganil si. Obedovala sem pri nekej prijateljici, s kojo se poznave iz mladih let in zdaj čez več let sve se slučajno zopet sešle. Oj, ta je tako srečna, vesela in muhava — mož jej je namreč pred malim umrl.

Grof. A tako. Kako se res včasi čudno nalleti! Moj prijatelj, kojemu je pred enim tednom umrla supruga, je tudi danes mene bil povabil na

veliko pojedino. Oj, kako možko zna on svojo žalost prikrivati! Smejal se je in norčeval, pel in uganjal še vsakoršne druge burke.

Hermína (na stran). Fej ga bodi!

Grof (na stran). To vražje pričkanje, da moram biti zavoljo njega lačen ko volk!

Hermína (na stran). Bojim se, da bi mi same lakote ne prišlo slabo; — a k mizi ne smem sesti, kajti on bi me zasmehoval.

Grof (na stran). K sreči je Janez pripravil nekaj maslenikov za psa in je djal v mojo sobo.

Hermína (na stran). Hvala bogu, jaz imam še nekaj makaronov v žepu!

Janez (vstopi skrivnostnega obraza). Milostljivi gospod

Grof. Oh, Janez ti si! Kaj si vendar tako boječ? Kaj je?

Janez (na tihoma). Je uže tu, milostljivi gospod!

Grof (živahno). Izvrstno!

Hermína (na stran). Kaj neki ima? (Gre proti njemu.)

Grof (natihoma Janezu). Ali ti uže nijsem prej rekel, da jo pripelji po zadnjih stopnjicah v mojo sobo, presneti tepec! (Janez odide.)

Hermína (živo). Kako!?

Grof (jo prestreže, ironično). Oh, ti si poslušala.

Hermína (nezadovoljno). Jaz? — Tega se še manjka. Posluša se le takrat, kadar človeka kaj zanimiva, a tu mi je vse jedno, ali doboš skrivno obiskovanje v svojej sobi ali ne (triumfalno). Zdaj menim si dovolj prepričan . . .

Grof (dražljivo). Da imaš dober sluh.

Hermína (žalostna). Čula sem to brezi svoje volje; pa saj te tega ne prašam dalje.

Grof. Saj imaš tudi prav, kajti jaz bi ti ne odgovarjal.

Hermína (živo). Ako bi pa vendar hotela izvedeti . . . (pozvoni).

Grof. Janez je zamolčljiv, nič ti ne bode izdal.

Hermína (mrzlo). Bode mi povedal ko se bodem odpeljala na sprehod.

Grof (na stran). Kaj! Ona me hoče zdaj zapustiti?!

Šesti prizor.

Prejšnja. Janez.

Hermína. Ali so konji vpreženi.

Janez. Ne gospa, vi ste zapovedali ob devetih.

Hermina. Se bodem koj odpeljala . . .

Grof (živahno). Kam?

Hermina (se smeje obrne k Janezu). Zdaj le pojdi! (K grofu.) Ti si poslušal?

Grof (čmerno). Jaz?! Bog obvaruj! Saj menda vendar nijsi pozabila, kar si ravno prej rekla: poslušaj se le takrat, kadar človeka kaj zanimiva! In tako mislim si prepričana

Hermina. Da imaš dober sluh. Toda nikar misliti, da sem jezna na-te, jaz res nimam uzroka, zakaj bi morala tebi svoja dejanja prikrivati.

Grof (na stran). In jaz ne vem njenih potov.

Hermina (na stran). Kakor se mi zdi, me ne bode nič vprašal!

Grof (na stran). Koga vruga hoče vendar obiskati?

Hermina (stopivši pred zrcalo). Ali ti je všeč moja toaleta? Sem li lepo razčesana?

Grof (se vsede herbet jej obrnovši). Jaz ne umem tega. Prašaj ogledalo!

Hermina. Ogledalo? O to ti je prilizovalec! No, saj bodem videla, kako pozornost bode moja osoba vzbudila v gledališči.

Grof (na stran, živahno). V gledišče hoče iti, in brezi mene? Kaj se bode govorilo, kaj si bodo mislili ljudje? — In žena moja je — in jaz ne-

čem (se premisli in zasmеji) jaz nečem. (Glasno in malomarno.) A tako, ti greš v gledišče?

Hermina (pred zercalom, živo). Ti ravno tako govoriš. kakor bi ti ne bilo to ljubo!

Grof. Zakaj bi mi ne bilo všečno, če se ti razveseljuješ? — Barbar bi moral biti, ko bi ti to branil.

Hermina. Uh, — mej tem — prej — ako se prav spominjam, ko sem govorila, da se hočem sama odpeljati, tako . . .

Grof (živahno). Takrat, — sem bil res zelo aboten.

Hermina (naivno). Ne — ti si bil ljubosumen!

Grof. No, ali ljubosumnost nij norost?

Hermina. In — ali si zdaj prost te slabosti?

Grof (nič jej odgovorivši). Kaj se denes igra v gledišči? — Oh, se uže spominjam, nova Verdi-jeva opera, to bo pač zelo interesantno.

Hermina (na stran, zamišljena). On nij več ljubosumen!

Janez (v pozadji). Konji so uže vpreženi, milostljiva gospa!

Hermina (na stran, strastno). Nič več me ne ljubi! (Glasno in živo.) Spremisli la sem se, zdaj se ne popeljem, izprezi!

Grof (vstane, na stran). Oh! — (Glasno.) Kaj ne, Hermina! zdaj izprevidiš, da se to ne spodobi?

Hermina (živo). Da se to ne spodobi? (Se smeji.) Pa vendar zdaj tudi ti priznaj, da ti je to zelo neprijetno in te žalosti? (Pozvoni.) Janez!

Grof (na stran). Vrag! (se mirnega hlina). Janez napreži zopet, grofnja se hoče odpeljati.

Hermina. Jaz?!

Grof (smeje se). Janez, le en trenotek še počakaj, morda bo še vendar treba napreči.

Hermina. O le pojdi, te bodem uže poklicala. (Janez odide).

Grof (nagajivo). O, zdaj mi je nekaj šinolo v glavo, moja navzočnost ti morda brani storiti kak trden sklep, hočem te tedaj pustiti samo in iti v svojo sobo.

Hermina (mrčljivo). V svojo sobo, kder te nekdo pričakuje!

Grof. Za boga, ti govoriš resnico, res bi bil na to skoro pozabil, hvala ti za prijazen opomin. (Odide.)

Hermina. Samo me pusti! Oh, kako sem nesrečna! Moj mož me nič več ne ljubi!

Sedmi prizor.

Hermina (sama). A kedo je pri njem? No, kaj me to briga! Brezi dvoma eden izmed njegovih prijateljev, koji ga vodijo v brezno pogube; kajti uže je izgubljen! Nič več se ne vda mojej volji, da, narmanjše želje mi več ne izpolni, o, izgubljen je! Kako rada bi ravnala po izgledu svoje tete, katera mi piše: „Ljuba sestričina! tri može sem imela, in vsi trije so mi bili pod pantofelnom!“ — a ko pomislim, da so vsi trije tetini možje uže umrli, mi kar groza pretrse vse ude. Ferdinand je res na vso moč siten, zdi se mi še celo, da le to tuhta, kako bi me še bolj nesrečno naredil; a če on umrje, potem — bila bi njegova smrt tudi moja; zoper svojo voljo ga vendar še zmerom ljubim. — A jaz sama se hočem spremeniti, svoje muhe hočem popustiti in se vsa podvreči le njegovej volji; morda bodem na ta način vendar le še obudila ogenj njegove ljubezni do mene. Prvo hočem opustiti to, da ne bodem sama brezi njega hojevala na sprehod, kajti to mu je zelo neprijetno; dalje mu ne gre v glavo, kako moram jaz imeti nagnenje do mačke — no, dobro, on še ne ve za mojo skrivnost — teti hočem tedaj prelepega mačka, ki sem ga pred štirinajstemi dnevi od nje na skrivnem dobila nazaj po-

slati. (Vzame načeto pismo iz miznice.) Uže sem bila začela pisati zahvalo za krasno žival — kajti Endimionje res strašno lep — toda tega pisma nečem nadaljevati — jaz — — (Vrata grofove sobe se odpro.) Pst! Moj mož!

Osmi prizor.

Hermína. Grof.

Grof. (Ne videvši Hermine, v svojo sobo govori.) Malo potrpi, lepa Diana, bodem kmalu zopet prišel nazaj k tebi!

Hermína (ostermivši, na stran). Diana?! To je ženska! (Gre v pozadje.)

Grof (kakor prej). O polunoči odrineva, do tadaj se dobro naspi, moja lepa jetnica!

Hermína (omamljena). Goljufa me! Moj bog, sè svojo ljubico hoče pobegniti.

Grof. Prav res, krasna žival to!

Hermína (na stran). Kako iskreno in strastno pogleduje to žensko!

Grof. Kak lep rep ima!

Hermína (na stran). Kako vroče jo ljubi!

Grof. Kaka krasna postava, tako vitka rast!

Hermína (na stran). Rada bi vedela, koliko je lepša od mene, ta izpodlezovalka!

Grof. Kakega blagega plemena! Oj, to jaz posebno dobro umejem. (Na lahko zapre duri.)

Hermína (obupno). Oh, zdaj mi nij več živeti! (Odide v svojo sobo.)

Deveti prizor.

Grof Sodenski (sam). Zdaj pa hočem še Hermíni hitro naznaniti svoj odhod. A dobiti moram dober izgovor, da ne bi kar onemogla samega strahu in nemira, ona namreč zelo lov sovraži, boje se, da ne bi jaz kedaj pri njem izgubil življenja. Sladka Hermína, kako ljubeznjiva bi lahko bila, ko bi ne bila tako neizrečeno sitna! (K mizi stopivši.) Dve besedi bodele dovolj! (Vzame pero.) Kaj vidim? Njeno pisanje, pismo na teto, katera je edina kriva najine nesreče? Kaj jej neki piše? Stavil bi, da nič družega, nego cel kup pri-
tožeb črez mene. (Bere:) „Ljuba teta! Tvoj ljubček je zdrav in čvrst došel tu-sem na moj dom“ — Njen ljubček (bere:) „Koj na prvi pogled sem mu dopala in — jaz . . . (govori) Za boga, kaj je to? (bere:) „in jaz sem takoj čutila, da bodem ljubezen, ki sem jo imela do Ferdinanda, lahko premestila na to mojstersko delo stvarnikovo.“ — (Govori:) Moj bog ali se mi sanja?! (Bere:) „Samo ob sebi

se razume, da svojemu možu nijsem nič povedala o njem, saj mu tudi nij treba vedeti, kako me njegovi največji sovražnik izvrstno razveseljuje!“ . . (jezno) To je pač izvrstno! Le dalje! (bere:) „Tvoj ljubljenelec . . . (govori:) Zmerom ljubljenelec! (bere:) „je kar se vidi zelo zadovoljen“ (govori:) Pri mojej veri! to bi si tudi jaz mislil! (bere:) „Boječa se da bi ga Ferdinand ne dobil, sem ga privadila pri narmanjšem šumu in ropotu splezati na streho in se ondi skriti.“ (Po konci poskočivši.) Ha, na streho se hodi skrivat ta potepuh! (bere:) „Zaradi večje varnosti ga izpustim vsako jutro na vrt, in zvečer o polunoči me moj zvesti prijatelj redno pričakuje na balkonu.“ — O polunoči? Zdaj je stoprv jednajst! Dalje! (bere:) „Toda vendar nij brezi vsakoršne napake, kakor si mi bila pisala, cel sladkosnedež in laskrnik je“ — (zaničljivo:) Laskrnik! [bere:] „Razven tega celo včasi kaj ukrade;“ — — (se obupno prime za čelo). Tat tedaj! Tega se še manjka. (bere:) „toda tudi to mu prizanesem zaradi njegovih lepih muštač“. — Tedaj gotovo kak častnik! Toliko bolje! Lehko se pošmaščujem po svojej dolžnosti! — O, kaj vse moram izvedeti! Tako nesramnost in malopridnost moje žene, ki sem jo tako iskreno ljubil, in koja še zdaj ljubim! Strašno se hočem osvetiti! (Pozvoni.)

Deseti prizor.

Sodenski. Janez.

Janez. Milostljivi gospod!

Grof. Ali si osnažil orožje, kakor sem ti bil zapovedal?

Janez. Puška je uže v vašej sobi, milostljivi gospod!

Grof (jezno). Puška! In kde samokresi?

Janez. A, oprostite gospod grof, katera žival se pa strelja sè samokresom?

Grof. Živali tacega plemena, kakoršnega si ti, tepec!

Janez. Ljudje! Milostljivi gospod! ali se boste s kakim človekom borili?

Grof. Jaz? Ali si neumen? — Pojdi spat, uboga reva, gotovo si zelo truden.

Janez (na stran). Uže dobro — nekaj ima pa le v glavi! — Eden moje enakosti nij varen življenja; — no, zdaj se bo malo vlegel — a pri narmanjšem šumu sem po konci.

Ednajsti prizor.

Grof Sodenski [sam]. Kaj mi je početi? — Ali naj privzamem priče in tako napravim škandal? — Ne, sam hočem to reč izgotoviti. O, Hermina, da si me tako ogoljufala! A tu mi nekaj pride v glavo: Žena, koja slepari moža, se mu sladká in prilizuje kakor mačka, — kajti ona hoče svojo nezvestobo možu prikriti s tem, da mu hlini ljubezen — taka je sladka ko med, a — moja je bila — in hvala bogu je še zdaj kislá ko vinski jesih! — Komu bi tedaj verjel?! (Se vsede na zofo in še enkrat bere pismo.)

Dvanajsti prizor.

Grof Sodenski. Hermina.

Hermina (ne opazivši grofa). Moj sklep je storjen. Hotela bi to žensko, to Diano izpoditi, — ali bi se pa potem Ferdinandova ljubezen do mene zopet vnela? Ne, jaz hočem, da se sam kesa in me k sebi želi, ko bodem daleč proč od njega; sam naj izprevidi, kakega angelja je zavrgel in žalil. (Zapazivši grofa.) On je tu! Narediti se hočem, kakor da bi ga ne videla.

Grof (na stran). Ona je! Hliniti se hočem, da jo bode bolj jezilo (glasno). Ali se nijsi peljala v gledišče?

Hermína. (Bliže k njemu stopivši, nežno). Ne, ljubi Ferdinand!

Grof (na stran, zavzet). Ljubi Ferdinand?! [Glasno.] Saj si vendar prej nameravala iti!

Hermína (se vsede na zofo, koketno). Videla sem, da ti bolje ustrežem, če ostanem doma — in zato sem ostala — ljubi Ferdinand!

Grof (na stran, živo). Uže zopet tisti ljubi Ferdinand!

Hermína. Ali nij pokorščina prva dolžnost dobre žene?!

Grof (na stran, zelo nemiren). Pa ta sladkoba in prijaznost! — Prokleta! to nij več vinski kis.

Hermína (prav nežno). A kar mene zadeva, — nij le moja dolžnost, marveč moje narveče veselje, tebe ubogati, ljubi Ferdinand!

Grof. Je že vsa medena! Oh, vse se mi vrti v glavi!

Hermína. Kaj ti je, ali te glava boli?

Grof (razkačen). O, da, jaz sem — — —

Hermína (mrzlo). Pa se koj vidi —

Grof (začuden). Vidi se?

Hermína. Da zelo trpiš. Oh, moj bog, ko bi morala tebe izgubiti!

Grof (naglo vstane ter gre na desno, na stran). Jej uže po glavi roji, da bi me spravila na oni svet! To bi bilo res najbolj prilično. Ločila se bodeva, a ona tega še zdaj ne sme vedeti, veselila bi se brezi konca in kraja. Jaz sem v njenih očeh pošast, tiran! Za boga, ona naj se me uči ljubiti in me nazaj želeti!

Hermína (na stran). Kaka situvacija! Ogo-ljufana žena mora zdaj še koketirati z nezvestim soprugom.

Grof. Vendar nij lahko ljubkati ženo, ka-tera — — —

Hermína (na zofi). Ali ti je zdaj bolje?

Grof (približavši se jej). Pri tebi, ljuba Hermina! more človeku le dobro biti.

Hermína (na stran). Ta hinavec! (Glasno.) Stopi bliže, tu na zofi je za dve osobi prostora.

Grof (se vsede, na stran). Ti kača!

Hermína. Kaj mi obračaš hrbet? Ali sem v svojo nesrečo naenkrat tako grda postala, da me nečeš gledati?

Grof (na stran). Kako krasna je danes!

Hermína. Zakaj ne odgovoriš?

Grof. Kaj čem na to odgovoriti, kake priklone tebi delati? Tvoja toileta je okusna in da — v resnici (Hermína ga pogleda) da, resnično,

narlepše oči imaš izmej vseh deklet in žen na svetu!

Hermína (na stran). Dober okus se mu zopet povrača.

Grof. Hermína!

Hermína. Ej, kaj ti pa je?!

Grof (prijemši jo za roko). Mislil sem nekaj — — —

Hermína (na stran). Zmerom bolji postaja! (Glasno.) In na kaj si mislil, če smem vedeti?

Grof. Na lepe dnove — ko si me ljubila! Ali so tebi uže vsi izginoli izpred očíj?

Hermína (koketno). Oprosti, od tega časa sem je uže več nego eno leto preteklo in jaz, moram ti priznati, nimam prav posebno dobrega spomina.

Grof (nejevoljen). A, tako.

Hermína. Toda midva bi lahko zagrinjalo preteklosti odkrila in one lepe dnove zopet pred svojo dušo priklicala.

Grof. To bi mene storilo neirečeno srečnega. Ti si bila takrat tako pohlevna in ljubeznjiva.

Hermína. In ti tako zaljubljen!

Grof. Ti si me ljubila!

Hermína. Da, tvoje srce je bilo moje in bila sem srečna!

Grof. Ljuba Hermína!

Hermina. Ali je to tudi res, ali me v resnici še ljubiš?

Grof. Ali še maraš za-me?

Hermina. Oh, kako sva bila neumna, da sva srečo tako pehala od sebe; jaz sè svojimi sitnostimi — — —

Grof. O molči, jaz sam sem to zakrivil!

Hermina. Ne ti, jaz!

Grof. Ti ne, jaz edini!

Hermina. No, dobro, oba sva tedaj kriva! (V tem trenotku bije ura polunoči, oba skočita po konci in se gledata drug drugega.)

Grof. Polunoči!

Hermina. Polunoči!

Grof (pokazavši na Herminino sobo, na stran). Oni malopridnež jo uže zdaj mora čakati! Ali si bode neki upala k njemu ali ne?!

Hermina (na stran). Ali mi bode zdaj še ubežal sè svojo ljubimko?! — Hočem ga pustiti samega in zanj moliti. (Hoče oditi v sobo.)

Grof (na stran). Ha, zdaj gre v sobo k balkonu! Za moje življenje! živega ne bode več objela! (Gre proti svoji sobi.) — — Hitro po orožje!

Hermina (živahno). Ferdinand, kam greš!

Grof. Hermina! — — —

Hermina (zapovedljivo). Ferdinand, ostani tu! Jaz vem tvoj namen!

Grof (na stran). Ha, boji se za njegovo življenje!

Hermína. Krvoločnik! tedaj ti hočeš, da se ločiva?

Grof (jezno). Da, za zmerom!

Hermína (na stran). Ta ženska ga je vsega očarala! (Glasno.) Povej mi vendar, zakaj!

Grof (se vstavi). Zakaj?!

Hermína. O čem se imaš pritoževati? Kaj sem ti naredila?

Grof (razkačen). Kaj si mi — — in še praša, kaj mi je naredila?

Hermína. Ali nijmajo skoro vsi moške te slabosti? — — —

Grof (zamerljivo). Gospa, vi ste globoko padli!

Hermína (jokaje). Jaz! — zato ker se ne morem ločiti od ljubčeka svojega srca, ki — o zdaj čutim, kar nikoli prej ne — ki je moje življenje!

Grof. Ne, to je preveč! Ali mi res hočeš vso potrpežljivost odvzeti? Hočeš li, da vpričo tebe zadavim tega človeka!

Hermína. Katerega človeka!

Grof. Tvojega ljubince, za kojega si se ravno zdaj potegovala.

Hermína. Jaz, ljubimca?!

Grof. Nikari mi legati, sama si se izdala!
— to pismo — —

Hermína (začudena). To pismo? — Pismo
mojej teti?! — (smejé) ha, ha, ha! (Resno.) Ferdi-
nand! prav res sem na-te huda, da tako slabo o
meni misliti moreš; toda ti sodiš druge po samem
sebi. Sedaj te pa vprašam jaz: Kaj ima opraviti
ona ženska v tvojej sobi?

Grof (začuden). Katera ženska?! — Oh, uže
vem, s takimi pogovori bi me rada zadržala in
mudila toliko časa, da bi se on mogel po navadi
skriti.

Hermína. Kako, ti upaš tajiti, da nijmaš
v svojej sobi zaprte neke ženske, tvoje ljubice?

Grof. In ti mi hočes ugovarjati, da te ne
čaka tvoj ljuček na balkonu pred tvojo sobo? Se
bodem kmalu prepričal! (Gre proti njenej sobi.)

Hermína. Jaz jo hočem videti! (Gre proti
njegovej sobi — na stran.) Oh, kar tresem se po
vseh udih!

Grof. Nekako čudno mi prihaja okoli srca.
Sedaj velja pogum! (Hermína gre v Ferdinandovo
sobo in ta v njeno.)

Grof (v sobi). Prikaži se, zanikrnež!

Hermína (v sobo). Pridite sem, gospa! Pri-
dite! (začudena). Samo pes je tu!

Grof (v sobi). D drugega nič, nego mačka!
(Oba prideta nazaj in se spogledata, potem se jameta na
na glas smijati.)

Hermína (na stran). Ha, ha, ha, pes!

Grof (na stran). Ha, ha, ha, le mačka je v
sobi! A bil bi lahko tudi kak ljubček! (Spogle-
davši se, se zasmejita.)

Hermína (stopi k njemu, resno). Kaj naj se
zgodí z obdolzencema, ki sta taisto pregrešila?

Grof. V takem primerljeji ne more biti po-
stava dovolj ostra. Oba bi morala dati na eno
verigo prikleniti in jih obsoditi v večno srečo.
Pričujoči hoté tu prvi izgled nove kazni videti.
(Oklene njeno roko sè svojo.)

Konec.

